



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr Ondřeje Kubů a přísedících Evy Bystřické a Zdeňky Hrochové v hlavním líčení konaném dne 30. srpna 2016 v Táboře

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obžalovaného],

[datum narození] v [obec], manipulants, trvale bytem [adresa] [anonymizováno], adresa pro doručování [adresa obžalovaného], se podle § 226 písm. a) trestního řádu

zprošťuje obžaloby

Náměstkyně Okresní státní zástupkyně v Táboře ze dne 9. 6. 2016, č. j. ZT 378/2015-22, kterou mu bylo kladeno za vinu, že

dne 26. 7. 2015 kolem 03,00 hod. v [obec], okres [okres], v [příjmení] ul. [anonymizováno], v pokoji bytu uživatelů [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], na matraci položené na podlaze nejprve osahával poškozenou nezletilou [celé jméno poškozené], [datum narození], na různých částech těla, ačkoli ho prosila, aby jí nechal být, poté v úmyslu vykonat s ní soulož poškozenou povalil na záda, lehl na ni, a když křičela a odmítala ho, dal jí facku a aby překonal její odpor, tak jí jednou rukou držel ruce za hlavou a druhou rukou jí svlékl legíny a spodní kalhotky, roztáhl jí nohy a následně jí vsunul do pochvy nejdříve prsty, a poté penis a po dobu asi 10 minut s ní souložil, přičemž předpokládal, že poškozená je podle své vyspělosti starší patnácti let,

v čemž byl obžalobou spatřován zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku,

nebot' nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Odůvodnění:

Soud v hlavním líčení provedl dokazování výsledkem obžalovaného, poškozené a dále svědků [jméno] [celé jméno poškozené], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a v neposlední řadě také [titul]. [jméno] [příjmení], soudní znalkyně, dále byly přečteny úřední záznamy o podaném vysvětlení [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Pro úplnost pak soud dodává, že byly rovněž čteny protokoly o výslechu nezletilých svědků [celé jméno poškozené], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Nadto nelze opominout provedené listinné důkazy zejména protokol o ohledání místa činu, lékařskou zprávu, úřední záznamy Policie ČR, fotografie poškozené a osobní výkazy obžalovaného.

Na úvod soud konstatuje, že návrh státní zástupkyně na doplnění dokazování v podobě doplnění znaleckého posudku [titul]. [příjmení], případně přibráním znalce nového, považuje za zcela nadbytečný, když znalkyně velmi obsírně vysvětlila, proč korigovala závěry svého znaleckého posudku.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

Po provedeném dokazování soud konstatuje, že nelze učinit závěr, že skutková zjištění dostatečně prokazují, že se stal skutek, pro který je obžalovaný stíhán.

Obžalovaný spáchání trestného činu popřel a uvedl, že v uvedený den se potkal s poškozenou poprvé, v té době měl problémy s rodiči, a proto bydlel u [příjmení], když večer přišel domů, tak už poškozená a [jméno] [příjmení] byli. Spolu s [jméno] (svědek [příjmení] [příjmení]) spali v posledním pokoji. V týdnu, kdy se skutek měl stát, měl za sebou tři ranní směny, potřeboval se proto vyspat. V době, kdy si přinesl matraci do pokoje, tam vešli dívky, [jméno] s poškozenou a společně s [jméno] si povídali, asi ve tři hodiny ráno odešla [jméno] spát, poškozená s nimi v pokoji zůstala, znovu si povídali, hlavně o vztazích. Poškozená mu řekla, že jí bylo patnáct a že již,, s někým spala“. Věřil tomu, vypadala vyspěle, líbilo se mu, jak mluvila, připadala mu chytrá. Iniciátorem vzájemného sblížení byla poškozená, řekla mu, že se jí líbí, políbila ho, začala mu rukou třít penis, pak se svlékli, položil ji na matraci, lehl si na ní a měli pohlavní styk. Když přestali, protože poškozená křičela, že jí to bolí, tak [obec] vstal, rozsvítil a ptal se jich, co dělají (obžalovaný však uvedl, že mu svědek [příjmení]. [příjmení] řekl, že spánek pouze předstíral). Poškozená pak odešla do pokoje k [jméno] a se vším se jí svěřila. O tom, že poškozené je třináct let se dozvěděl až následně od [jméno] [příjmení]. Obžalovaný kategoricky popřel, že by poškozenou k něčemu nutil, naopak upozorňoval na její aktivitu, ostatně v následujících dnech mu psala na facebook, že ho miluje. Obžalovaný však připustil, že poškozenou během večera uhodil, stalo se to nedopatřením a ihned se jí omluvil. Obžalovaný dále dodal, že v následujících dnech jeho matku kontaktoval bratr poškozené a vyhrožoval jak jemu, tak také jeho matce.

Naproti tomu poškozená popisuje události zcela odlišně, když uvedla, že jí obžalovaný násilím přinutil k pohlavnímu styku. Poškozená vypověděla, že loňské léto přespávala u [jméno] [příjmení], v inkriminovaný den se vrátili do bytu kolem osmé, deváté hodiny večer, vykoupani se a poté šli do pokoje, kde spali [jméno] [příjmení] a obžalovaný, a povídali si. Po dvou až třech hodinách šla [jméno] spát, ona zůstala na pokoji s chlapci, protože ji o to [jméno] požádal. Dokud v pokoji byla [jméno], obžalovaný na ni nepromluvil, až poté začal být agresivní, osahával ji. Když se mu bránila, [obec] jí řekl,, aby se nechala, aby se nechovala jako malá“. Když začala křičet, obžalovaný jí zacpal ústa, držel jí ruce nad hlavou a dal jí facku, poté již se bránit přestala. Obžalovaný jí po celou dobu držel, udělal jí dokonce modřiny na zápěstí, jednou rukou jí svlékl a poté s ní souložil. Poškozená popřela, že by se k obžalovanému chovala vyzývavě, či že by mu následně psala na facebooku vyznání lásky. S tím, co se jí stalo, se svěřila [jméno], k ní do pokoje utekla ihned poté, co,, bylo po všem“. Po návratu domů se svěřila také matce.

Jakkoli si soud uvědomuje, že sexuálně motivované trestné činy, jsou ze své podstaty jednáním, při němž je v drtivé většině případů přítomen pouze poškozený a obžalovaný, jejich objasňování tak stojí do značné míry na věrohodnosti výpovědi poškozeného, nelze přisvědčit závěru obžaloby, že v hlavním líčení bylo prokázáno, že se stal skutek, který je žalovaným trestným činem. V první řadě soud konstatuje, že je nepochybné, že mezi obžalovaným a poškozenou došlo k souloži, ostatně ani jeden z nich to nepopírá. Nadto tento závěr podporují i výpovědi [jméno] [příjmení], které se poškozená svěřila a rovněž i výpověď [jméno] [příjmení], který byl v pokoji přítomen, jakož i dalších svědků. Stěžní je tak otázka, zda obžalovaný poškozenou k souloži donutil, či nikoli. Provedené dokazování však nenavěcuje tomu, že by obžalovaný donutil poškozenou k pohlavnímu styku.

Svědectví poškozené totiž soud nemůže hodnotit jako věrohodné, a to nejen s ohledem na korekci svých závěrů, kterou znalkyně provedla v průběhu hlavního líčení, ale také s ohledem na rozpory ve výpovědích mezi poškozenou, její matkou a sestrou, nelze také přehlédnout skutečnosti uváděné dalšími svědky a rovněž samotnou výpověď poškozené, když ona sama často popisuje skutkový děj s určitými logickými nesrovnalostmi.

V první řadě však soud považuje za nutné zdůraznit výpověď znalkyně [titul]. [příjmení], která uvedla, že poškozená je osobou v pásmu lehkého mentálního defektu, je slabomyslné, v osobnostní rovině dominují rysy nezralosti, naivity a snahy se prosadit, když upozornila i na výraznou snahu být středem pozornosti. Na závěrech týkajících se schopnosti reprodukovat zažité, dle kterých nezjistila, že by měla poškozená sklon k fantazijním projekcím, znalkyně setrvala. Její chování zcela odpovídá pubertální fázi vývoje, tedy období odmítání autorit a snaze vše vyzkoušet. K hodnocení výpovědi poškozené pak znalkyně, která se výpovědi poškozené v hlavním líčení zúčastnila, uvedla, že její výpověď je nutno považovat za věrohodnou pouze z části, tedy není pochyb o tom, že k souloži došlo, nicméně ohledně dobrovolnosti styku je nutno o její věrohodnosti pochybovat, když si poškozená, „udělala obrázek o tom, jak by to mělo vypadat, aby byla v dobrém světle a to vypovídala na policii, tady (v hlavním líčení), i u mě (při znaleckém pohovoru)“. Znalkyně dále upozornila, že s ohledem na to, jak traumatizujícím zážitkem je pro oběť znásilnění, zpravidla se samotnému skutku při pohovoru příliš nevěnuje. K závěrům znalkyně soud s ohledem na námítky obžaloby, resp. požadavek na doplnění dokazování, uvádí, že korekce znaleckých závěrů je zcela věrohodnou, na rozdíl od obžaloby se soud nedomnívá, že by se jednalo o výraznou katarzi v posouzení věrohodnosti osoby, byť znalkyně v posudku uvedla, že výpověď poškozené se jí jeví jako věrohodná, je nutné zohlednit celé hodnocení osoby poškozené, které se fakticky nezměnilo, nadto znalkyně vysvětlila, proč se odchýlila od svých závěrů, když poukázala zejména na výpověď obžalovaného i poškozené v hlavním líčení. Nadto nelze opominout, že s ohledem na mentální kapacitu, [titul]. [příjmení] výslovně zdůraznila, že poškozená není schopná posoudit dosah své výpovědi.

Nadto hodnocení výpovědi ze strany znalkyně nestojí osamocně, ale je třeba rovněž zohlednit další provedené důkazy, přičemž již na tomto místě je nutné zdůraznit, že i tyto podrývají věrohodnost výpovědi poškozené. V první řadě je nutno upozornit na výpověď matky poškozené, [anonymizováno] [celé jméno poškozené], která uvedla, že o skutku se dozvěděla od své dcery, když přijela domů, viděla na jejích rukou a nohou modřiny a když se jí zeptala, co se stalo, dcera se jí svěřila, že byla znásilněna a kdo jí to udělal. Znásilnění popsala tak, že byli v pokoji čtyři, [jméno] a [jméno] [příjmení], ona a obžalovaný, když [jméno] odešla a [jméno] usnul, obžalovaný jí povalil, ucpal jí rukou ústa, aby nemohla křičet, držel jí ruce a nohy a znásilnil jí. Po styku krvácela, trvalo to cca 3 – 4 dny, proto jí doktor prohlédl, až později. Ve výpovědi svědkyně se však objevují rozpory, a to nejen s výpovědí její dcery, poškozené, ale také s její výpovědí z přípravného řízení. V první řadě je třeba upozornit, že matka poškozené uvedla, že tato měla modřiny na stehnech a horní části paží, což ale neodpovídá tomu, co uvedla poškozená. Rozporné je rovněž tvrzení, kdy se měla poškozená vrátit z prázdnin, když svědkyně nejprve uvedla, že zavolala své starší dceři, aby poškozenou přivezla domů, protože se jí stýská, v hlavním líčení však vypovídala diametrálně

odlišně, když uvedla, že poškozená ji kontaktovala sama, aby ji odvezla. Prvotní výpověď matky (ještě z přípravného řízení), však podporuje další svědkyně, [jméno] [příjmení], sestra poškozené, která uvedla, že poškozenou přivezla domů právě na požádání její matky. S tím, co se jí stalo, se svěřila, až poté co se vrátila domů, přestože po tom incidentu, byla ještě několik dní u nich, ale sama řekla, že to chtěla to říci jejích matce, jí se svěřit bála. I výpověď svědka [jméno] [příjmení], bratra poškozené, přinesla do popisu skutkového děje další rozpory, když svědek uvedl, že se o tom, co se stalo, dozvěděl od matky, která mu řekla, že ji obžalovaný znásilnil, (konkrétně uvedl, že, řekla mi, že spala u té kamarádky, u [příjmení], že tam byla s nimi, a že jí začal osahávat, a že jí dal facku, ona říkala, že to nechce, tak jí znásilnil.“). [příjmení] sám se poškozené na incident zeptal až druhý den, ale ta s ním o tom nechtěla mluvit a plakala. Svědek dále uvedl, že modřin na ruku poškozené si nevšiml.

Všechny výše shrnuté svědecké výpovědi tak příliš nenasvědčují závěru o věrohodnosti poškozené. Jak již soud naznačil výše, objevují se v nich četné rozpory nejen o existenci modřin, které ale potvrzují pouze poškozená a její matka, ovšem každá na jiném místě na těle, jinak si jich nevšiml nikdo jiný, a to nejen z výše uvedených svědků, ale ani další ve věci vyslechnutí svědci. Ostatně ani z lékařské zprávy, byť si soud uvědomuje, že byla pořízena až měsíc poté, kdy mělo dojít ke znásilnění poškozené, není zřejmé, že by na jejím těle byly modřiny. Navíc je zřejmé, že popis události je vždy trochu odlišný, byť si soud uvědomuje, že opakovanou reprodukcí mohlo dojít k určitému zkreslení, nicméně bratr poškozené uvedl, že obžalovaný poškozenou osahával, což však nevyprávěla ani poškozená, ani matka obžalované.

Zcela neobvyklé je také chování matky poškozené, za nestandardní považuje soud již jen značnou prodlevu mezi tím, kdy se poškozená svěřila své matce s tím, že byla znásilněna, a následnými kroky matky, ať již se jedná o lékařské vyšetření či o oznámení věci na policii. Ostatně z úředního záznamu ze dne 20. 8. 2016 vyplývá, že iniciativa k zahájení vyšetřování trestného činu vzešla od policejního orgánu, a to na základě výpovědi matky obžalovaného, a k lékařskému vyšetření nezletilé pak došlo až 21. 8. 2016, tedy takřka měsíc po události. Nadto soudu neunikla, že matka poškozené uvedla, že s dcerou šla k lékaři, že dceři věřila, ale chtěla se ujistit, že je to pravda“.

Navíc je třeba také zohlednit výpovědi dalších ve věci vyslechnutých svědků. V první řadě [jméno] [příjmení], který byl v pokoji přítomen, když se měl incident odehrát. K této výpovědi však soud podotýká, že popis skutkového děje tak, jak jej svědek podává, nepovažuje za věrohodný, je zřejmé, že svědek si části skutkového děje značně upravil. Soud jí proto věnuje pouze okrajovou pozornost. Nicméně i tento svědek uvedl, že obžalovaný poškozenou neznásilnil (nutno dodat je v hlavních rysech vypovídal svědek shodně i v přípravném řízení), naopak uvedl, že iniciativa ke sblížení vyšla spíše od poškozené, která obžalovaného osahávala. V inkriminovaný den se bavili spolu s jeho sestrou, obžalovaným a poškozenou u něj v pokoji, sestra po chvíli odešla spát, chtěla, aby poškozená odešla s ní, ta to však odmítla. Dále se bavili víceméně jen obžalovaný a poškozená, i tento svědek připouští, že obžalovaný poškozenou uhodil, avšak již v průběhu večera, ještě když v pokoji byla jeho sestra. Svědek dále uvedl, že ví, že mezi nimi došlo k sexu, když uvedl, že to viděl, „asi do půlky“, popsal, že poškozená obžalovaného osahávala a pak že usnul, a vzbudilo jej hekání, proto rozsvítil, viděl poškozenou ležet na obžalovaném, ona se potom oblékla a odešla. Svědek rovněž popřel, že by na poškozené viděl modřiny, či jí slyšel křičet.

Naopak výpověď svědkyně [jméno] [příjmení] soud hodnotí jako věrohodnou, neboť vypovídá zcela konstantně po celý průběh trestního řízení, jakkoli si soud uvědomuje, že nebyla přímým svědkem incidentu. Svědkyně vypověděla, že uvedený den u nich poškozená přespávala, když přišli z venku, šli za klukama do pokoje, kde se společně bavili, ona byla hlavně na facebooku, ale poškozená a obžalovaný si povídali. Obžalovaný dal poškozené facku, proč to udělal, neví, po chvíli odešla spát, řekla poškozené, aby šla také spát, cca po půl hodině se vrátila a znovu ji vyzvala, aby s ní šla znovu spát, ale v obou případech poškozená odmítla. Poté, co přišla do pokoje, kde měli spát, se jí však svěřila, že měla s obžalovaným pohlavní styk – konkrétně uvedla, že, lituje, že se s obžalovaným vyspala“, nesvěřila se jí s tím, že by to mělo být znásilnění. Navíc dodala, že

neslyšela poškozenou křičet ani si druhý den na poškozené nevšimla žádných známek násilí, ani stop po krvácení. Nelze přehlédnout, že svědkyně také uvedla, že poškozená s nabídkou sexu oslovila i jejího bratra, ví to, protože se jí bratr svěřil. Svědkyně navíc uvedla, že poškozená druhý den napsala obžalovanému na facebook, že ho miluje.

Dále soud podotýká, že nepřehlédl ani svědectví [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], oba shodně uvedli, že nespali, neboť svědkyně [příjmení] byla po operaci a měla bolesti, avšak vyloučili, že by slyšeli nějaký křik, uvedli pouze, že, „mladí“ byli trochu hluční, bavili se a smáli, proto je okřikli. Nadto popsali chování poškozené druhý den, když uvedli, že se chovala jako by se nic nestalo, smála, nadto se jich druhý den přišla zeptat, že by tam chtěla opět spát, což již nedovolili.

Podstatné zjištění z výše uvedených svědeckých výpovědí je pak zejména skutečnost, že poškozená zůstala v pokoji s obžalovaným o své vůli, že nikdo z osob přítomných v danou dobu v bytě nezaznamenal žádné projevy znásilňování, jakož i to, že poškozená se zjevně druhý den po incidentu nechovala jako osoba, vůči které bylo směřováno násilí tohoto druhu.

Z výpovědi [jméno] [příjmení] pak soud seznal, že obžalovaný s poškozenou měli v inkriminovanou dobu pohlavní styk, s tím, že toto mu sdělil jeho bratr [jméno] [příjmení]. Další podrobnosti k věci neznal, když uvedl toliko, že se mu bratr svěřil, že z neznámých důvodů obžalovaný udeřil poškozenou, a také, že poškozená v průběhu pohlavního styku vykřikla.

Listinné důkazy pak již jen dokreslují skutkový děj, okrajový význam má protokol o ohledání místa činu, který poskytuje toliko představu o prostorovém uspořádání domu. Významnějšími pak jsou již výše zmiňované úřední záznamy, v nichž je zachyceno nejen prvotní šetření k totožnosti poškozené a obžalovaného, ale rovněž prvotní šetření ve věci provedená. Významnou je i lékařská zpráva, byť z vyšetření nelze, zejména s ohledem na časový odstup od události, učinit jiný závěr, než že poškozená již měla pohlavní styk.

Na základě výše provedeného dokazování tak soud uzavírá, že jakkoli nemá žádných pochybností, že mezi obžalovanou i poškozeným došlo k pohlavnímu styku, stejně jako nemá žádných pochybností o tom, že obžalovaný poškozenou udeřil, nelze uzavřít, že by došlo ke znásilnění ve smyslu § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že by obžalovaný užil násilí vůči poškozené za účelem překonání jejího odporu, aby na ní mohl vykonat soulož. K tomuto závěru dospěl soud zejména po zhodnocení provedených svědeckých výpovědí, když je na místě přiklonit se v hodnocení věrohodnosti poškozené k znalkyni. Soud se ztotožňuje s jejím závěrem, že důvodem proč označila jednání obžalovaného za násilné, resp. prohlásila, že pohlavní styk nebyl dobrovolný, byl nepochybně strach z následků. Ostatně jakkoli poškozená uvádí, že se bránila, tedy hlavně že křičela, tento křik nikdo neslyšel, navíc svědky popisované chování po činu, když svědkyně [jméno] [příjmení], které se měla jako první svěřit, toto popřela. Nelze také přehlédnout její popis rozhovoru s poškozenou poté, co se vrátila do pokoje, když poškozená uvedla, že lituje svého jednání, ostatně určitou nedůvěru v chování poškozené naznačuje i matka poškozené, byť vehementně popírá, že by dcera lhala, na druhou stranu uvádí, že s ní šla k lékaři, aby, „se ujistila, že je to pravda“.

Věrohodnost verze skutkového děje podávaného obžalobou podřívají také nesrovnalosti ohledně zranění poškozené, resp. jejího krvácení, po němž dle výpovědi [jméno] ani [jméno] [příjmení] nebyly v pokoji stopy, či pochybnosti ohledně existence a umístění modřin, o nichž se zmiňují toliko poškozená a její matka, avšak obě je situují na jiné části těla poškozené. Rovněž pozoruhodné je chování matky poškozené, když ta nejedná okamžitě, poté co se jí dcera svěří, ale vyčkává, a dle názoru soudu, bez prvotní iniciativy policie by k oznámení trestného činu vůbec nedošlo. Situace je o to závažnější, že s přihlédnutím k věku poškozené, tato vyčkávala s vyšetřením, přičemž soud je toho názoru, že v tomto případě by krvácení nebylo překážkou vyšetření, zejména existovaly-li by pochybnosti, zda se jedná o menstruaci, nadto svědkyní zmiňované krvácení by oddálilo vyšetření maximálně o pár dnů, nikoli o měsíc. Pochybnosti soudu pak dále posiluje i to, že poškozená, přestože měla být obětí znásilnění, projevila dle svědků [příjmení] a [jméno] [příjmení]

přání znovu v bytě přespat, následně se pak ve městě zdržovala několik dní, než odjela za matkou, a to ještě z iniciativy matky, nikoli její. Nadto je na místě upozornit i na facebookovou korespondenci, kterou měla poškozená a obžalovaným podle svědků (dosvědčuje to nejen obžalovaný, ale i svědci [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], chování obžalované, byť se nevyjadřují k facebookové komunikaci, popisují rovněž [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], když uvádějí, že bylo normální, smála se,...) vést, když mu měla vyznat lásku, což rovněž neodpovídá chování oběti znásilnění.

Právě s ohledem na výše uvedené pochybnosti a rozpory ve výpovědích soud nemohl dospět k jinému závěru, než že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, když z ve věci shromážděných důkazů nelze učinit závěr, že obžalovaný násilím donutil poškozenou k souloži. Právě absence násilí je pak stěžejním důvodem, proč soud plně v souladu se zásadou in dubio pro reo rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Pro úplnost pak soud dodává, že neshledal ani důvodů pro změnu právní kvalifikace na trestný čin pohlavního zneužívání podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku. Z výpovědí nejen obžalovaného, ale i poškozené je zřejmé, že obžalovaný v době, kdy došlo k vykonání soulože, nevěděl, že je poškozené méně než patnáct let, a s ohledem na vzhled poškozené, když z fotografií poškozené, jakož i z osobního kontaktu při hlavním líčení soud uzavírá, že poškozená působí dojmem, že je starší. Je tedy na místě uzavřít, že v případě výše citovaného zločinu není naplněn subjektivní znak skutkové podstaty, tedy zavinění, když obžalovaný v době, kdy vykonal soulož, nevěděl, že poškozená je osobou mladší patnácti let, a ani tuto skutečnost znát nemohl, právě s odkazem na fyzický vzhled poškozené.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce. Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních.

Tábor 30. srpna 2016

Mgr. Ondřej Kubů
předseda senátu